

El PSC i Unió coincideixen a fer front comú si el TC retalla l'Estatut i deixen Mas fora de joc

Els dos partits, amb Montilla i Duran al capdavant, obren una etapa de «diàleg» i «moderació» amb una trobada de dues hores

EMILI AGULLÓ / Barcelona
● Rere el missatge de «diàleg, moderació i transversalitat» llançat pel portaveu del PSC, Miquel Iceta, els socialistes van abonar plenament la tesi d'UDC contrària

a avançar esdeveniments i partidària d'una resposta unitària en el cas hipotètic que el Constitucional retalli l'Estatut i, de passada, van deixar el líder de CDC, Artur Mas, sol en la defensa del seu *full de ruta*

—eleccions anticipades i consulta popular— si el TC toca el text. Les delegacions dels dos partits, encapçalades per José Montilla i Josep Antoni Duran i Lleida, es van reunir a la seu dels socialcristians du-

rant prop de dues hores, i també van parlar del finançament, de la crisi i de les lleis d'educació i de la de centres de culte. Van deixar de banda, però, debats com la *sociovergència* o el paper del PSC a Madrid.

Pels volts de les cinc de la tarda, la delegació del PSC, amb José Montilla, Manuela de Madre, Miquel Iceta, José Zaragoza i Daniel Fernández, arribava a la seu d'UDC. Pels socialcristians, Josep Antoni Duran i Lleida, Josep Maria Pelegrí, Joana Ortega, Antoni Castellà i Ramon Espadaler, els van donar la benvinguda abans d'asseure's a parlar durant prop de dues hores.

El socialista Miquel Iceta —darrere el faristol d'Unió— i el número dos dels socialcristians, Josep Maria Pelegrí, se sorprendien del ressò mediàtic suscitat al voltant de la trobada. Però no n'hi havia per menys. El PSC va abonar plenament i «paraula per paraula» l'estratègia ratificada pel congrés d'UDC —i contrària al discurs de CDC— en pro d'«una resposta consensuada de totes les forces polítiques catalanes» en el cas que el TC faci una lectura restrictiva de l'Estatut català. El perfil propi dels socialcristians dins de CiU rebia una adhesió *enverinada* de la competència. I deixava en paper mullat —o pendent del consens entre totes les forces catalanes— el pla B d'Artur Mas en cas que l'alt tribunal retalli el text estatutari. El secretari general d'Unió, Josep Maria Pelegrí, va celebrar la

Duran, Montilla i De Madre, davant la senyera de la seu d'Unió. / JUANMA RAMOS

«coincidència» i va avançar que en faran «pedagogia» a CDC.

Malgrat això, Iceta es va apressar a remarcar que «la reunió no va contra ningú». Els dos partits la van considerar un símptoma de «diàleg, moderació i transversalitat» que volen obrir a la resta de partits catalans «sense que ningú renunciï a les seves posicions». El portaveu

del PSC va afegir-hi que no tenen prevista cap reunió similar amb Convergència, tot i que va desitjar que els socis d'UDC se sumin al diàleg.

La crisi i el finançament

En la reunió, les dues forces van abordar qüestions com la crisi econòmica, la llei catalana d'educació o la llei orgànica de centres de culte. També van parlar

de la reforma del sistema de finançament, un tema sobre el qual Montilla va admetre a Duran que no hi havia «avenços significatius», tot i avançar que n'hi podria haver en les properes setmanes. El PSC i Unió també van coincidir plenament que el finançament ha de quedar tancat abans de l'1 de gener, però no van concretar cap acció de pressió. Pelegrí va dir

que el PSC ha de saber «quin és el mecanisme per aconseguir-ho».

De pactes, ni parlar-ne

La trobada va eludir debats com la *sociovergència* —una opció que ara mateix no preveu un PSC hegemònic al tripartit i que a CDC no veuen de gaire bon grat—, o el grau d'exigència dels diputats i senadors dels socialistes cata-

lans a Madrid —Iceta va al·legar que cap dels dos partits podia influir en la posició de l'altre—. Hores abans, però, Duran havia encoratjat en la seva carta web els senadors del PSC a vetar el pressupost estatal a la cambra alta si no hi ha finançament. Duran defensava que aquest gest mostraria el rebuig sense impedir el tràmit dels comptes.

Mas té «plena confiança» en Duran

JORDI CASAS / Olot

● CDC ha viscut amb malestar la trobada entre el PSC i UDC des del dia que es va anunciar. Es veu exclosa d'una trobada que interpreta com un intent dels socialistes d'erosionar CiU. Ahir, el secretari general de Convergència, Artur Mas, que va visitar Girona —es va reunir amb Mifas— i Olot —va trobar-se amb diferents entitats i empresaris— es mostrava convençut que «no hi ha bones intencions» en el PSC, però també expressava la seva «plena confiança» que Josep Antoni Duran i Lleida no es deixarà enganyar. Mas augurava el fracàs dels que intenten «furgar en la cohesió de CiU» i citava explícitament José Zaragoza assegurant que sempre intenta posar-los el dit a l'ull. Mas insistia a no parlar de pactes fins que passin les eleccions. ICV subratllava la normalitat d'una trobada entre dos partits que ha pres rellevància per «l'atac de gelosia de CDC», segons Jaume Bosch. Des d'ERC, però, tampoc no veuen amb bons ulls la trobada i més després de la crida a la *sociovergència* feta pel líder d'UDC. Joan Puigercós advertia que la conseqüència d'un govern de CiU i el PSC seria, entre altres coses, un model de finançament «a la baixa», reivindicant així el paper d'Esquerra en el govern.

opinió | JORDI CABRÉ (jordicabre@jordicabre.net)

Quan n'hi ha prou?

L'article de *The Economist* té raó en una cosa: l'Estat de les autonomies ja no dona més de sí. Admetem-ho: ja feia anys que ho ensumàvem. No feia falta arribar a la humiliació del procés estatutari, a la trampa del finançament, a les avaries de Renfe i a la sentència del TC per adonar-se'n. Bé, *The Economist* es devia referir a l'excés autonòmic però la conclusió final és la mateixa: ja s'ha acabat la broma i *enough is enough*. Perquè aquest és l'altre dels

pocs punts que encerta l'article: el títol. *How much is enough?* Bé, aquesta seria una pregunta a fer als catalans però de nou en un altre sentit. El rotatiu ens interpel·la sobre quan en tindrem prou. Ens hauríem de fer justament aquesta pregunta però no pensant en la nostra insaciabla voluntat d'autogovern, sinó pensant en la nostra aparent eterna tendència a aguantar-ho tot. Quan n'hi ha prou? Quan en tindrem prou de burles, abusos, trampes i déficits de confiança? Quan en tindrem prou de de-

mostracions palpables de la inviabilitat d'un Estat plurinacional? La manca de rigor amb què ha estat redactat l'article és una evidència clamorosa, però també és cert que només és un article. El govern hauria pogut aprofitar per no semblar pendent de qualsevol ratlla que s'escriguí al planeta, per no semblar un govern fiscalitzador i acomplexat, per no semblar un comissari de la correcció política. Això significa que no hauria d'haver fet res? No. Hi ha la diplomàcia que no crida, que

aguanta l'atac, que sap donar la justa mesura als conflictes. Hi ha un pas previ al de tot conflicte bèl·lic, que és el de retirar els ambaixadors. Catalunya no ha arribat a tant, però sí que ha fet formular una queixa a l'*ambaixador* o delegat a Londres. Cap país seriós del món no mouria aquestes solemnes peces per un article, si no fos que l'hagués signat algun líder amb veritable poder. El govern català podia reaccionar, però no de manera tan oficial i ostentosa. Un article de premsa no ens pot ofen-

dre. O dit d'una altra manera, pot ofendre a la veritat periodística, a l'objectivitat científica, al pensament catalanista fins i tot, però no pot arribar a ofendre el nostre President ni el nostre vicepresident. No de manera oficial. Millor això que la passivitat, en efecte: però cada cosa al seu lloc. Fallem en massa coses si algun periodista té la possibilitat d'atabalar-nos així. Fallem en tantes coses, de vegades, que també en això ens hauríem de preguntar quan en tindrem prou.